

Минават дни, години, време,
по черния разкален път
и твоите години гаснат,
топи се майчината гръд.

Какво получи от живота?
Какво ти паде вчерг, днес?
Донесе ли ти капка радост,
з радва ли те с блага вест?

Живяхме с пламенни възторзи,
с надежда, вяра и мечти
и чакахме да ни разтвори
животът слънчеви врати.

Но розата не се разцъвна,
срази я декемврийски студ,
и всеки лист жестоко смачка
с нозете си животът груб.